

Toulal jsem se v létě po kopcích,
bez kompasů a map,
spával u ohňů, jak vandráci,
v noci koukal po hvězdách.
Na ten můj život plnej náplastí a stehů,
sbíral jsem sílu, abych došel ještě dál.

Rá--no, mě jak víla probudila,
kytku v náručí, v očích žár a vzdor,
Heidi, děvčátko z hor.

Potom šepem říká: "Pomoz mi,
živou vodu najít mám.
Takže napočítej do osmi,
tolik dnů pak budeš sám."
A já jsem hledal, tam v horách, vodu slepcům,
to abych věděl, že i dobrem dá se žít.

Rá--no, mě jak víla probudila,
kytku v náručí, v očích žár a vzdor,
Heidi, děvčátko z hor.

Hmm, příběh, jak z pohádky zbyl,
už jsem jí neviděl,
ale sám sobě slíbil,
lidem pomáhej.

Rá--no, mě jak víla probudila,
kytku v náručí, v očích žár a vzdor,
Heidi, děvčátko z hor.